


IRA LEVIN

Rosemary má děťátko

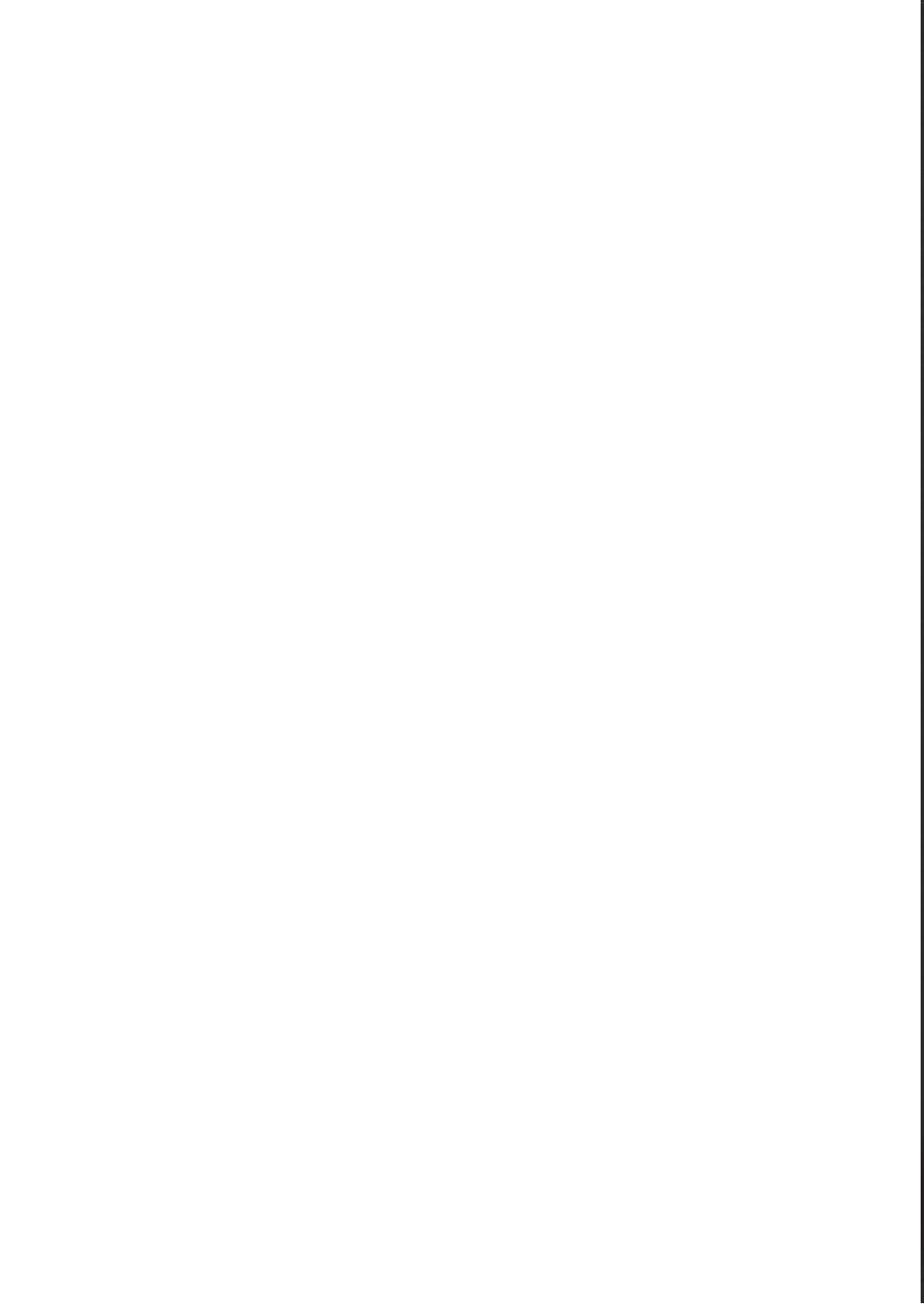
kulturní bestseller

The image is a book cover for 'Rosemary má děťátko' by Ira Levin. It features a woman with long dark hair, seen from behind, wearing a white, sleeveless, smocked dress. She stands in a room with a large wooden window that looks out onto a city street with tall buildings. In the foreground, there is a vintage-style baby carriage with a black canopy. Wisps of white smoke or mist are rising from the carriage and swirling around its wheels. The overall mood is mysterious and unsettling.



Rosemary má děťátko

Ira Levin



IRA LEVIN

Rosemary má děťátko



kultovní bestseller

Copyright © 1967 by Ira Levin. Copyright © renewed 1995.
Translation © Alena Jindrová-Špilarová c/o DILIA, 1976
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-115-8

Část 1

Kapitola 1

Rosemary a Guy Woodhousovi podepsali nájemní smlouvu na čtyřpokojový byt v bílém hranatém mrakodrapu na První avenue, a hned nato dostali zprávu od jisté paní Cortezové, že se najednou uvolnil třípokojový byt v Bramfordu. Starý temný obrovitý Bramford je velkokrálikárna bytů s vysokými stropy a s krby a zájemci se o ně perou hlavně kvůli jejich viktoriánskému stylu. Rosemary s Guyem se přihlásili do pořadníku, hned jak se vzali, ale už si přestali dělat naděje.

Guy si opřel telefon o hrud' a oznámil tu zprávu Rosemary. „Ale ne!“ zaúpěla a bylo jí málem do pláče.

„Už je bohužel pozdě,“ řekl Guy do telefonu. „Včera jsme podepsali jinou smlouvu.“ Rosemary ho popadla za loket. „A nemohli bychom se z toho ještě nějak vykroutit?“ zeptala se ho. „Nějak se vymluvit?“

„Malý moment, paní Cortezová.“ Guy znovu zakryl telefon. „A jak, prosím tě?“ řekl.

Rosemary zmateně uvažovala a pak bezradně zvedla ruce. „Já nevím. Snad abychom jim řekli pravdu. Že máme možnost dostat byt v Bramfordu.“

„Jo, zlatíčko,“ řekl Guy, „na to se nebudou ohlížet.“

„Ty už něco vymyslíš, Guyi. Půjdem se tam aspoň podívat, co říkáš? Pověz jí, že tam zajdem. Prosím tě, než zavěsí.“

„Podepsali jsme smlouvu, Ro. S tím se nedá nic dělat.“

„Prosím tě! Ona zavěsí!“ fňukala Rosemary s komicky přeháněnou úzkostí. Rvala mu telefon od košile a pokoušela se mu ho strčit k ústům.

Guy se zasmál a už se nebránil. „Paní Cortezová? Vypadá to, že by snad byla nějaká možnost se z toho dostat. Ještě jsme ne-

podepsali definitivní smlouvu. Došly jim formuláře, tak jsme podepsali jenom takovou provizorní dohodu. Můžeme se na ten byt podívat?“

Paní Cortezová jim vysvětlila co a jak: ať si zajdou do Bramfordu mezi jedenáctou a půl dvanáctou, vyhledají pana Micklase nebo Jeroma, a ať už tam bude ten nebo ten, mají mu říct, že je posílá ona, aby se podívali na byt 7E. Potom ať jí zavolají. Dala Guyovi své číslo.

„Tak vidíš, jak si umíš vymýšlet,“ pochválila ho Rosemary, když si obouvala žluté boty. „Lžeš, jako když tiskne.“

Guy před zrcadlem řekl: „Páni, uher.“

„Ne abys ho mačkal.“

„Ale jsou to jenom tři pokoje, víš? Žádný dětský pokoj.“

„Mně by rozhodně byly milejší tři pokoje v Bramfordu než celé patro v tom... v tom bílém kriminále,“ tvrdila.

„Včera jsi z toho byla celá pryč.“

„No, líbilo se mi to. Ale celá pryč jsem z toho nikdy nebyla. Dám na to krk, že ani sám architekt tím nemůže být nijak nadšený. Uděláme si jídelní kout v obýváku a můžeme mít nádherný dětský pokoj, ovšem když pánbůh dá.“

„To víš že jo,“ uklidňoval ji Guy. Jezdil si elektrickým holicím strojkem nad horním rtem a zkoumal se v zrcadle. Měl velké hnědé oči. Rosemary si natáhla žluté šaty a po perné gymnastice si na zádech zapnula zip.

Byli ve svém jediném pokoji, Guyově někdejší mládenec-kém bytě. Vyzdobili si ho plakáty z Paříže a Verony a měli tam velký gauč a mrňavý kuchyňský kout.

Bylo úterý, třetího srpna.



Pan Micklas byl malý, slušně oblečený muž, ale na obou rukou mu chyběly nějaké prsty, což je uvedlo do rozpaků, když si s ním podávali ruku. Jeho zřejmě ne. „No vida, tak herec,“ řekl a jedním prostředníčkem přivolał výťah. „Herci tady bydlí velice rádi.“ Vyjmenoval čtyři, které v Bramfordu zrovna měli, samé známé osobnosti. „V čem jsem vás mohl vidět?“

„Počkejte,“ řekl Guy, „před časem jsem hrál Hamleta, víd, Liz? A potom jsme dělali *Mořského ptáčka*...“

„Nevěřte mu, on si dělá legraci,“ vysvětlovala Rosemary. „Hrál v Osbornově *Lutherovi*, potom v *Nikdo nemá rád albatrosa* a v nějakých televizních hrách a reklamních filmech.“

„To se vyplatí, ne?“ prohodil pan Micklas. „Ty reklamy.“

„Ano,“ přitakala Rosemary a Guy dodal: „A jak přitom člověk umělecky roste, to je přímo vzrušující!“

Rosemary na něho vrhla úpěnlivý pohled a on se na ni podíval jako vtělená nevinnost, a potom na ni přes hlavu pana Micklase udělal obličej zavilého upíra.

Výťah, vykládaný dubovým dřevem a s naleštěným mosazným zábradlím kolem dokola, obsluhoval černošský chlapec v livreji, se strnulým úsměvem na tváři. „Sedmé,“ řekl mu pan Micklas. „Ten byt má čtyři místnosti,“ vysvětloval Rosemary a Guyovi, „dvě koupelny a pět přístěnků. Původně tu byly jenom samé ohromně velké byty – nejmenší osmipokojový –, ale teď jsou skoro všechny rozdělené na tří-, čtyř- a pětipokojové. Sedm E má čtyři místnosti. Je to vlastně zadní část jednoho devítipokojového. Má původní kuchyni a hlavní koupelnu, ohromně prostorné, však za chvíli uvidíte. Hlavní ložnici předělali na obývací pokoj, pak je tam další ložnice, ta

zůstala jako ložnice, a dva pokojíky pro služky spojili dohromady na jídelnu nebo druhou ložnici. Máte děti?”

„Rádi bychom,“ odpověděla Rosemary.

„Tak to by byl ideální dětský pokoj s kompletní koupelnou a velkou komorou. Celá sestava je jako dělaná pro mladé manžele, jako jste vy.“

Výtah se zastavil a usmívající se černoši s ním popojel o kousek dolů, pak nahoru a zase trochu dolů, aby ho dostal přesně do úrovně chodby. S neměnným úsměvem zasunul vnitřní mosaznou mříž a otevřel vnější posuvné dveře. Pan Micklas ustoupil a Rosemary s Guyem vykročili – do šeré chodby s tmavě zelenými stěnami a koberci. U vyřezávaných zelených dveří označených 7B zasazoval nějaký řemeslník do vyříznutého otvoru kukátko. Podíval se po nich a zase se věnoval práci.

Pan Micklas je vedl klikatou tmavě zelenou chodbou kousek doprava, kousek doleva a Rosemary a Guy šlapali za ním. Viděli, že tapety jsou tu a tam odřené a na jednom místě se papír odchlípl a zkroutil. Všimli si prasklé žárovky v broušeném nástěnném svícnu a světle zelené záplaty na tmavém koberci. Guy se podíval na Rosemary: Záplatovaný koberec? Ona uhnula očima a zářivě se usmála: Mně se to děsně líbí. Je to všechno kouzelné!

„Předchozí nájemnice paní Gardeniová zemřela, je to pár dní,“ vykládal pan Micklas, aniž se ohlédl, „a zatím se z bytu nic neodstěhovalo. Její syn mě požádal, abych řekl zájemcům, co se přijdou podívat, že koberce, klimatizace a některé kusy nábytku jsou k máni prakticky zadarmo.“ Zahnul za další roh, do chodby se zachovalejšími tapetami, zeleně a zlatě pruhovanými.

„Ona umřela v tom bytě?“ zeptala se Rosemary. „Ne že by...“

„Ale kdepak, v nemocnici,“ ujistil ji pan Micklas. „Několik týdnů ležela v bezvědomí. Byla velice stará a vůbec se už neprobrala, než umřela. Sám bych si jednou přál takový konec, až přijde můj čas. Ale předtím byla pořád čiperka. Sama si vařila, chodila po nákupech do obchodních domů... Byla to jedna z prvních advokátek ve státě New York.“

Došli ke schodišti, kterým chodba končila. A vlevo, těsně u něho, byly dveře bytu 7E, bez vyřezávaných girland, užší než ty, které cestou míjeli. Pan Micklas stiskl bílý knoflík zvonku nad ním – na černé plastické tabulce stálo bílými písmeny „L. Gardeniová“ – a otočil klíčem v zámku. Zmrzačenou rukou zručně a elegantně otevřel dveře dokořán. „Až po vás, račte,“ zval je dál. Na špičkách se zhoupł vpřed a napřaženou paží jim přidržoval dveře otevřené.



Rovně ode dveří se táhla úzká předsíň a po obou stranách od ní bylo po dvou místnostech. Hned vpravo kuchyně, a Rosemary připadalo hrozně k smíchu, že je velká jako celý jejich dosavadní byt, ne-li větší. Byl tam šestiplotýnkový plynový sporák s dvěma troubami, mamutí lednice, monumentální dřez, spousta skříněk, okno na Sedmou avenue, vysokánský strop, a dokonce tu bylo – když si člověk odmyslel chromovaný stůl a židle paní Gardeniové i převázané balíky časopisů *Šťěstí* a *Hudební Amerika* – ideální místo, kde by se dal zařídit báječný jídelní koutek v krémové a modré barvě, něco jako na fotografii, kterou si minulý měsíc vystřihla z *Krásného domova*.

Proti kuchyni byla jídelna nebo druhá ložnice, kterou paní Gardeniová používala zřejmě jako pracovnu kombinovanou se skleníkem. Na chatrných poličkách stály pod nerozsvícenými spirálovými svítidly stovky vadnoucích nebo uschlých rostlinek a uprostřed mezi nimi roletový psací stůl, zavalený knihami a papíry. Byl to pěkný stůl, široký a lesklý věkem. Rosemary pooděšla od Guye, který u dveří mluvil s panem Micklasem, překročila poličku s nějakým uschlým hnědým kapradím a přistoupila ke stolu. Takové vídala ve výlohách obchodů se starožitnostmi. Opatrně si na něj sáhla a uvažovala, jestli je snad i ten k mání prakticky zadarmo. Zahlédla úhledný modrý rukopis na lila papíře a přelétla očima řádky „než pouhá kratochvilná milostná pletka, jak jsem se domnívala. Již si nedovedu vybavit“ a pak se lekla, že strká nos do cizích věcí. Vzhlédla k panu Micklasovi, který právě přestal mluvit s Guyem. „Je tenhle stůl taky na prodej? Nezmínil se o něm syn paní Gardeniové?“ zeptala se.

„To nevím,“ řekl pan Micklas. „Ale můžu vám to samozřejmě zjistit.“

„Pěkný kousek,“ podotkl Guy.

„Vid’?“ usmála se Rosemary a rozhlížela se po stěnách a oknech. Tady by se dal zařídit skoro přesně takový dětský pokoj, jak si ho představovala. Místnost byla trochu tmavá, okna vedla na úzký dvůr, ale žlutobílé tapety by ji zesvětlily. Koupelna byla malá, ale příhodná a šatna, plná sazeniček v květináčích, kterým se zřejmě docela dobře dařilo, taky vyhovovala.

Obrátili se ke dveřím a Guy se zeptal: „Co to je?“

„Skoro samé bylinky,“ odpověděla Rosemary. „Máta a bazalka... tyhle neznám.“

Dál v předsíni vlevo byla šatna pro hosty a pak vpravo široký klenutý průchod do obývacího pokoje. Před sebou spatřili dvě velká arkýřová okna složená z drobných tabulek a podél všech tří stran výklenku sedátka. Ve stěně vpravo byl malý krb s bílou mramorovou volutovou římsou a vlevo stála vysoká dubová knihovna.

„Ach, Guyi,“ vydechla Rosemary, vzala ho za ruku a stiskla mu ji.

„Hm,“ zabručel Guy bez zjevného nadšení, ale její stisk opětoval. Pan Micklas stál vedle něho.

„Ten krb samozřejmě funguje,“ řekl.

Ložnice za nimi byla přiměřeně velká – asi čtyřikrát šest – a okna vedla rovněž na ten úzký dvůr jako okna jídelny či druhé ložnice, popřípadě dětského pokoje. Koupelna za obývacím pokojem byla prostorná a plná baňatých instalací s mosaznými kohouty.

„Je to báječný byt!“ radovala se Rosemary, když se vrátili do obývacího pokoje. Točila se s rozpaženýma rukama, jako by to všechno chtěla obejmout. „Mně se strašně líbí!“

„Tím vám chce naznačit, že byste měl snížit nájem,“ zažertoval Guy.

Pan Micklas se usmál: „Jo, my bychom ho zvýšili, kdyby nám to dovolili. Kromě té patnáctiprocentní přírážky. To víte, takhle půvabné a svérázné byty aby dneska pohledal. Vždyť ty nové...“ zarazil se a oči upřel na mahagonový sekretář na konci předsíně. „To je zvláštní,“ řekl. „Za tím sekretářem musí být ještě komora. Docela určitě. Je jich celkem pět: dvě v ložnici, jedna u druhé ložnice a dvě v předsíni, tady a tamhle.“ Popošel blíž k sekretáři.

Guy se vytáhl na špičky: „Máte pravdu. Jsou tam vidět rohy dveří.“

„Přesunula ho, ten sekretář,“ řekla Rosemary. „Stával tady.“ Ukázala na špičatou siluetu, která se rýsovala jako duch na zdi blízko dveří ložnice, a hluboké otisky čtyř kulatých nožek na vínovém koberci. A od všech otisků se křivolace táhly a přetínaly lehce vyryté stopy až k nožičkám sekretáře u úzké příčné zdi, kde stál teď.

„Pomozte mi s tím, prosím vás,“ vyzval pan Micklas Guye.

Spojenými silami kousek po kousku dostrkali sekretář na původní místo. „Teď už chápu, z čeho se zhroutila,“ hekal Guy.

„Tohle nemohla přestěhovat sama,“ řekl pan Micklas. „Bylo jí osmdesát devět.“

Rosemary se pochybovačně zadívala na dveře komory, které odkryli. „Myslíte, že je můžeme otevřít?“ zeptala se. „To by snad měl udělat její syn.“

Sekretář zapadl přesně do všech čtyř vytlačených jamek. Pan Micklas si masíroval ruce s chybějícími prsty. „Mám pověření, abych vám ukázal celý byt,“ řekl. Šel ke dveřím a otevřel je. Komora byla téměř prázdná. Na jedné straně stál vysavač, na druhé pár prken. Na hořejší polici byly naskládané modré a zelené froté ručníky.

Jestli sem někoho zavřela, tak stejně upláchl,“ řekl Guy.

„Třeba všech pět přístěnků nepotřebovala,“ uvažoval pan Micklas.

„Ale proč by si tady zabarikádovala vysavač a ručníky?“ divila se Rosemary.

Pan Micklas pokrčil rameny. „To už se asi nikdy nedovíme. Třeba jí to už přece jenom trochu vynechávalo,“ usmál se. „Přáli byste si ještě něco vidět nebo se chcete na něco zeptat?“

„Ano,“ řekla Rosemary. „Jak je to s prádlem? Je tu dole prádelna?“



Pan Micklas je pak vyprovodil až na chodník. Poděkovali mu a pustili se zvolna po Sedmé avenue směrem do centra.

„Je levnější než tamten,“ řekla Rosemary, jako by jí v první řadě záleželo na praktické stránce věci.

„Má taky o jeden pokoj míň, miláčku,“ upozornil ji Guy.

Rosemary šla chvíli mlčky a pak řekla: „Je na lepším místě.“

„No, to jo,“ souhlasil Guy, „do všech divadel bych mohl chodit pěšky.“

Povzbuzená Rosemary nechala praktické zřetele plavat: „Guyi, pojď si ho vzít! Prosím tě! Prosím! Je to *nádherný* byt! Ona s ním nedělala vůbec nic, ta stará paní Gardeniová! Ten obývací pokoj by mohl být, no prostě *překrásný* a *útulný* a... Prosím tě, Guyi, vid', že si ho vezmem?“

„Ale to víš,“ usmíval se Guy, „jestli se nějak vyvlíknem tam z toho.“

Rosemary ho celá šťastná popadla za loket. „Určitě se vyvlíkneme!“ ujišťovala ho. „Ty už něco vymyslíš, já to vím!“

Z telefonní budky zavolal Guy paní Cortezové a Rosemary zatím stála venku a snažila se mu odezírat ze rtů. Paní Cortezová řekla, že počká do tří hodin. Pokud jí do té doby nedají zprávu, zavolá dalším čekatelům na pořadníku.

Zašli si do ruské čajovny a objednali si Bloody Mary a sendviče z černého chleba s kuřecím salátem.

„Třeba bys jim mohl říct, že jsem nemocná a musím do nemocnice,“ navrhla Rosemary.

Ale to neznělo moc přesvědčivě ani to nebyl dostatečný důvod. Guy si místo toho vymyslel historku o tom, že má jet s divadelní společností na čtyřměsíční turné do Vietnamu a na

Dálný východ. Budou hrát *Tak už zatrub* a herec, co hraje Alana, si zlomil nohu v kyčli, a jestli za něj nezaskočí Guy, který zná jeho roli nazpaměť, bude se muset zájezd odložit nejmíň o čtrnáct dní. A to by byla strašná komplikace. Jeho žena zatím odjede k rodičům do Omahy...

Dvakrát si to zopakoval a vypravil se hledat telefon.

Rosemary upíjela ze sklenice a pod stolem mu úporně držela palce. Myslela na byt na První avenue, o který nestála, a v duchu si svědomitě vypočítávala jeho přednosti: nová kuchyňka jako ze škatulky, myčka nádobí, výhled na East River, klimatizace...

Servírka přinesla sendviče.

Kolem prošla těhotná žena v tmavě modrých šatech. Rosemary ji pozorovala. Byla už jistě v šestém nebo sedmém měsíci a se šťastným výrazem ve tváři mluvila přes rameno se starší paní, ověšenou balíčky, možná svou matkou.

Přes místnost na Rosemary někdo zamával – rusovlasá dívka, která nastoupila u rozhlasové společnosti Columbia pár měsíců předtím, než Rosemary odešla. Zamávala na ni taky. Dívka se jí snažila něco říct, a když Rosemary nerozuměla, zopakovala to. Muž sedící tváří k dívce se po Rosemary otočil a ukázal jí tak svůj vyzáblý, jakoby voskový obličej.

A tamhle už jde Guy, vysoký a hezký, snaží se skrýt úsměv, ale celý září jasným ano.

„Ano?“ zeptala se Rosemary, když usedal proti ní.

„Ano,“ řekl, „nájemní smlouva je zrušená. Zálohu nám vrátí. Mám se poohlídnout, jestli se tam někde nepotkám s poručíkem Hartmanem od spojařů. Paní Cortezová nás čeká ve dvě.“

„Tys jí volal?“

„Volal.“

Rusovláska stála najednou u nich celá zardělá a v očích jí to jen hrálo: „Manželství ti jde k duhu, jen co je pravda. Vypadáš ohromně.“

Rosemary se zasmála, pátrajíc horečně v paměti po dívčině jméně: „Díky! Zrovna oslavujeme. Dostali jsme byt v Bramfordu!“

„V Bramfordu?“ užasla dívka. „No ten se mi šílené líbí! Jestli budete někdy uvažovat o podnájemníkovi, tak se hlásím jako první, a ne abyste zapomněli! Jsem úplně blázen do všech těch fantastických chrličů a obludek, co se tam plazí všelijak nahoru a dolů mezi okny!“

Kapitola 2

Hutch se jim to kupodivu pokoušel rozmluvit, že prý Bramford je „nebezpečné pásmo“.

Když v červnu roku 1962 přijela Rosemary do New Yorku, nastěhovala se do jednoho bytu na dolní Lexington avenue, kde už bydlela jiná dívka z Omahy a ještě dvě z Atlanty. Hutch byl jejich soused, a ačkoliv tvrdil, že dívkám nehodlá dělat náhradního otce na plný úvazek, jak by chtěly – vždyť už vychoval dvě vlastní dcery a děkuju pěkně, to snad stačí, v případě nutnosti byl vždycky po ruce, třeba „tu noc, jak někdo číhal na požárním žebříku“, anebo „tehdy, když se Jeanne skoro udusila“. Jmenoval se Edward Hutchins, byl to Angličan a bylo mu čtyřiapadesát. Pod třemi různými pseudonymy psal tři různé seriály dobrodružných příběhů pro chlapce.

Rosemary pomohl zase s jinými zapeklitými problémy. Byla nejmladší ze šesti dětí. Všichni sourozenci si brzy založili rodiny a usadili se blízko rodičů. V Omaze zanechala rozzlobeného, podezřívavého otce, zatrpklou matku a čtyři sourozence, kteří jí odjezd zazlívali. (Jedině Brian, druhý nejstarší bratr, který trochu moc pil, jí řekl: „Jen si jeď, Rosie, a koukej dělat, co tě baví,“ a podstrčil jí plastické pouzdro s pětadesáti dolary.) V New Yorku trpěla Rosemary pocitem viny a sobeckosti a Hutch ji povzbuzoval silným čajem a rozhovory o rodičích a dětech a o tom, jaké povinnosti má člověk sám k sobě. Ona se ho vypytovala na věci, o nichž se mezi katolíky vůbec nesmělo mluvit; on ji poslal do večerního kurzu filozofie na Newyorské univerzitě.

„Z téhle špindíry udělám vévodkyni,“ prohlásil jako profesor Higgins a Rosemary reagovala Lízíným: „Hernajs!“

Teď se Rosemary a Guy scházeli s Hutchem přibližně jednou za měsíc na večeři, buď u nich doma, nebo když byl na radě on, v restauraci. Guy sice Hutche považoval za trochu nudného patrona, ale vždycky se k němu choval srdečně. Jeho žena byla sestřenice dramatika Terence Rattigana a Hutch s ním udržoval korespondenci. V divadelním světě mívají styky často rozhodující význam, to Guy věděl, i když to jsou styky z druhé ruky.

Ve čtvrtek poté, co se byli podívat na byt, večereli Rosemary a Guy s Hutchem v malé německé restauraci Klube na Dvacáté třetí ulici. V úterý odpoledne uvedli paní Cortezové Hutchovo jméno jako jednoho ze tří ručitelů, on už od ní dostal dotazník a poslal jí požadované informace.

„Měl jsem tisíc chutí napsat, že jste narkomani nebo bordeláři,“ řekl, „nebo něco takového, čeho se správci domů bojí jako čert kříže.“

Zeptali se ho proč.

„Nevím, jestli to víte nebo ne,“ řekl, když si mazal housku máslem, „ale začátkem století neměl Bramford nejlepší pověst.“ Poznal na nich, že o tom nic nevědí, a pokračoval. (Měl široký lesklý obličej, živé modré oči a pár pramenů ulízaných černých vlasů, sčesaných přes lysou lebku.) „Bramford poskytoval přístřeší nejen takovým Isadorám Duncanovým a Theodorům Dreiserům,“ vykládal, „ale i celé řadě dost pochybných existencí. Právě tam prováděly sestry Trenchovy své malé kuchařské experimenty a tam pořádal své večírky Keith Kennedy. Bydlel tam i Adrian Marcato. A zrovna tak Pearl Amesová.“

„A kdo byly ty sestry Trenchovy?“ zeptal se Guy a Rosemary se připojila: „A kdo to byl Adrian Marcato?“

„Sestry Trenchovy,“ začal vysvětlovat Hutch, „byly na první pohled dvě nóbl viktoriánské dámy, které se občas oddávaly kanibalismu. Uvařily a snědly několik dětí, včetně své vlastní neteře.“

„Rozkošné,“ řekl Guy.

Hutch se obrátil na Rosemary. „Adrian Marcato praktikoval černou magii,“ vysvětloval. „V devadesátých letech minulého století vyvolal poprask, když oznámil, že se mu podařilo vyčarovat živého satana. Ukázal lidem hrst chlupů a pár ulámaných drápů a dost mu jich uvěřilo. Ve vestibulu v Bramfordu ho pak napadl dav lidí a málem ho ubili.“

„Ty si z nás utahuješ,“ pochybovala o jeho slovech Rosemary.

„Mluvím naprosto vážně. Pár let nato začal řídit Keith Kennedy a ve dvacátých letech zel barák napůl prázdnotou.“

„O Keithovi Kennedym jsem slyšel,“ přiznal Guy, „i o Pearl Amesové, ale netušil jsem, že tam bydlel Adrian Marcato.“

„A ty sestry,“ dodala Rosemary a zachvěla se.

„Teprve druhá světová válka a bytová krize dům znovu zaplnily,“ pokračoval Hutch, „a teď získal pověst luxusní starobylé rezidence. Ale ve dvacátých letech se mu říkalo Černý Bramford a rozumní lidé se tam nijak nehrnuli. Ten meloun je pro dámu, vid', Rosemary?“

Číšník před ně předložil předkrmy. Rosemary se tázavě po dívala na Guye. Ten stáhl obočí a rychle zavrtěl hlavou: *To nic, nenech se zastrašit.*

Číšník odešel. „Během let se v Bramfordu odehrálo víc než dost hrozných a hnusných událostí,“ ujal se zase Hutch slova. „A některé z nich ani ne tak dávno. V roce 1959 tam našli ve sklepech mrtvé nemluvně, zabalené v novinách.“

„Ale snad v *každém* domě se tu a tam stane něco hrozného,“ namítla Rosemary.

„Tu a tam,“ zdůraznil Hutch. „Jde však o to, že v Bramfordu se něco hrozného stává mnohem častěji než ,tu a tam‘. A vyskytují se tam taky méně okázalé abnormality. Bylo tam například víc sebevražd než v jiných domech přibližně stejně velkých a stejně starých.“

„V čem to asi tak podle tebe vězí, Hutchi?“ zeptal se Guy, který hrál vážného a zaujatého. „Musí pro to přece být nějaké vysvětlení.“

Hutch se na něj chvíli díval. „To nevím,“ přiznal. „Je to prostě možná tím, že proslulost takové dvojice, jako byly sestry Trenchovy, přitáhne dejme tomu Adriana Marcata, a jeho věhlas zase přivede nějakého Keitha Kennedyho, a dům se nakonec stane jakýmsi... jakýmsi shromaždištěm takových existencí, které mají obzvláštní sklon k určitému způsobu chování. Nebo se možná vyskytuje cosi, co ještě neznáme – magnetická pole nebo elektrony nebo vím já co – různé faktory, které způsobí, že nějaké místo je doslova zlomocné. Jedno však vím: Bramford rozhodně není ojedinělý případ. V Londýně v Praed Street stával dům, ve kterém bylo během šedesáti let spácháno nezávisle na sobě pět brutálních vražd. Ani jedna z nich v nejmenším nesouvisela s žádnou druhou. Každá vražda byla docela jiná a oběti nebyly nijak příbuzné a ty zločiny neměly žádný společný motiv, ani tentýž měsíční kámen, ani maltézského sokola. A přece se tam během šedesáti let odehrálo postupně pět brutálních vražd. Byl to malý domek. V přízemí měl krámeček a nahoře v patře byl byt. V roce 1954 ho zbourali – bez jakéhokoli naléhavého důvodu, poněvadž pozemek zůstal prázdný, pokud vím.“

Rosemary se lžičkou vrtala v melounu. „Třeba existují i šťastné domy,“ řekla. „Domy, kde se lidi pořád zamilovávají a žení a mají děti.“

„A kde se z nich stávají filmové hvězdy,“ doplnil Guy.

„Možná že ano,“ připustil Hutch. „Jenomže o těch člověk nikdy neslyší. Zato o těch smolařích se hned všechno rozkřikne.“ Usmál se na ně. „Moc bych si přál,“ řekl, „abyste Bramford nechali plavat a poohlédli se po nějakém takovém šťastném domě.“

Rosemaryina lžička s melounem zůstala trčet ve vzduchu na cestě k ústům.

„Ty se nám to vážně snažíš rozmluvit?“ zeptala se nevěřičně.

„Holka zlatá,“ řekl Hutch, „měl jsem na dnes večer domluvené perfektní rande s půvabnou dámou, a zrušil jsem ho jenom proto, abych se sešel s vámi a pověděl vám, co mám na srdci. Já se vám to vážně snažím rozmluvit.“

„Prokristapána, Hutchi,“ začal Guy.

„Já netvrdím,“ pokračoval Hutch, „že hned jak vejdete do Bramfordu, spadne vám na hlavu piano nebo vás sežerou staré panny nebo zkameníte. Říkám jenom, že je tu několik ošklivých skutečností a že byste je měli taky zvážít, nejenom slušný nájem a fungující krb. Dům má velkou frekvenci nepříjemných událostí. Proč dobrovolně lézt do nebezpečného pásma? Nastěhujte se třeba do Dakoty nebo do Osbornu, když už jste se upjali na skvost z devatenáctého století.“

„Dakota je družstevní,“ řekla Rosemary, „a Osborne budou bourat.“

„Nepřeháníš trochu, Hutchi?“ ujišťoval se Guy. „Vyskytly se nějaké další, nepříjemné události v posledních několika letech? Kromě toho dítěte ve sklepe?“

„Loni v zimě tam přišel o život zřízenec od výtahu,“ řekl Hutch. „Při nehodě, o které se nesluší mluvit u stolu. Dnes odpoledne jsem byl v knihovně a zjistil jsem si všechno podle indexu *Timesů* a na tříhodinovém mikrofilmu. Chcete slyšet ještě něco?“

Rosemary se podívala na Guye. Ten odložil vidličku a otřel si ústa. „Je to hloupost,“ řekl. „Dobrá, stala se tam řada nepříjemných věcí. Ale to ještě neznamená, že musí nutně následovat další. Nechápu, proč by Bramford měl být ,nebezpečnějším pásmem‘ než kterýkoli jiný barák v New Yorku. Člověk si třeba hodí korunou a pětkrát za sebou mu může padnout hlava, ale to ještě neznamená, že dalších pět hodů padnou zase hlavy, a taky to neznamená, že ta mince je jiná než všechny ostatní. Je to prostě náhoda, nic víc.“

„Kdyby bylo opravdu něco v nepořádku,“ připojila se Rosemary, „tak by ho snad zbourali, ne? Jako ten dům v Londýně.“

„Ten dům v Londýně patřil rodině posledního chlápka, co tam zamordovali,“ řekl Hutch. „Bramford patří nejbližšímu kostelu.“

„Tak vidíš,“ chytil se toho Guy a zapálil si cigaretu, „jsme pod ochranou nebes.“

„Zatím nebyla moc platná,“ poznamenal Hutch.

Číšník posbíral talíře a odnesl je.

„Nevěděla jsem, že to patří kostelu,“ podivila se Rosemary a Guy jí vysvětlil: „Církevním institucím patří celé město, zlatem.“

„Nezkusili jste to ve Wyomingu?“ zeptal se Hutch. „Myslím, že je to ve stejném bloku.“

„Hutchi,“ řekla Rosemary, „zkoušeli jsme to všude. Není k mání nic, absolutně nic, kromě těch *nových* domů, s úhled-

nými čtvercovými pokoji, všechny na jedno brdo, a s televizními kamerami ve výtahu.“

„A to je tak strašné?“ zeptal se Hutch s úsměvem.

„Je,“ odpověděla Rosemary a Guy dodal: „Jeden takový už jsme měli přiklepnutý, ale kvůli Bramfordu jsme se z toho vykroutili.“

Hutch na ně chvíli zíral, pak se opřel dozadu a bouchl na stůl roztaženýma rukama.

„Tak dost!“ řekl. „Už nebudu do ničeho strkat nos. Měl jsem to říct hned na začátku. Jen si hezky hrajte s ohníčkem v tom vašem fungujícím krbu! Já vám věnuju petlici na dveře a odteďka už držím jazyk za zuby. Jsem to ale trouba. Odpusťte mi.“

Rosemary se usmála: „Petlici na dveřích už máme, i řetízek a kukátko.“

„Tak to pěkně všechno využijte,“ ukončil Hutch. „A ne abys bloumala po chodbách a s kdekým se dávala do řeči. Tady nejsi v Iowě.“

„V Omaze.“

Číšník jim přinesl hlavní chod.



O týden později v pondělí odpoledne podepsali Rosemary a Guy na dva roky nájemní smlouvu na byt 7E v Bramfordu. Paní Cortezové dali šek na pět set osmdesát tři dolary – nájem na jeden měsíc dopředu a další měsíční nájemné jako kauci – a ona jim řekla, že se tam mohou nastěhovat už před 1. zářím, budou-li chtít. Do konce týdne bude totiž byt vyklizený a malíři by mohli přijít už ve středu osmnáctého.

Týž den kvečeru jim zavolał pan Martin Gardenia, syn dřívější nájemnice. Dohodli se, že se v úterý v osm večer sejdou v bytě. Při setkání zjistili, že je to vysoký, asi šedesátiletý pán s veselým a přímým vystupováním. Ukazoval jim věci, které chce prodat, a uváděl jejich ceny, vesměs lákavě nízké. Rosemary a Guy se radili a prohlíželi, a koupili dva klimatizátory, toaletní stůlek z vonného růžového dřeva s goblénovou sedačkou, perský koberec v obývacím pokoji, železné náčiní ke krbu a ohnivzdornou zástěnu. Psací stůl paní Gardeniové se zatahovací roletou na prodej bohužel nebyl. Zatímco Guy psal šek a pomáhal označovat předměty, které měly v bytě zůstat, Rosemary přeměřovala obývací pokoj a ložnici skládacím metrem, který si ten den dopoledne koupila.

Loni v březnu dostal Guy roli v odpoledním televizním seriálu *Jiný svět*. Teď dělali další tři pokračování, takže měl až do konce týdne plno práce. Rosemary probírala svou sbírku návrhů na zařízení bytu, kterou si dávala dohromady už od studentských let, vybrala z nich dva, které jí pro jejich byt připadaly vhodné, vzala si je s sebou jako inspiraci a vypravila se po obchodech s Joan Jellicovou, jednou z těch dívek z Atlanty, se kterými bydlela po příchodu do New Yorku. Joan měla průkaz bytové návrhářky, takže měly volný přístup do všech velkoobchodních skladů a nejrůznějších výstavních síní. Rosemary se dívala, dělala si poznámky a kreslila si náčrtky pro Guye a s plnými náručemi vzorků látek a tapet se hnala vřdycky domů, aby stihla *Jiný svět*, a pak zase vybíhala koupit něco k večeři. Sochařský kurz tentokrát vynechala a šťastná jako malá holka se omluvila u zubaře.

V pátek večer byl byt jejich. Prázdnota pod vysokými stropy a nezvyklá temnota, do které přišli s jednou lampou a nákup-

ní taškou, nečekané ozvěny ze vzdálenějších koutů. Zapnuli si klimatizaci a obdivovali svůj koberec a svůj krb a Rosemaryin toaletní stolek. Obdivovali taky svou vanu, kulaté kliky, panty, štukaturu, podlahy, sporák, lednici, arkýřová okna a výhled z okna.

Utábořili se na koberci a udělali si piknik, jedli toasty s tuňákem a pili pivo a vymýšleli, jak ve všech místnostech rozestaví nábytek. Guy vyměřoval a Rosemary kreslila. Pak se zase vrátili na koberec, vytáhli lampu ze zásuvky, svlékli se a milovali se v nočním přísvitu nezatažených oken. „Ššš!“ zaslyšel potom Guy, s očima vyvalenýma hrůzou. „Slyším – sestry Trenchovy, jak žvýkají!“ Rosemary ho praštila po hlavě, a to pořádně.

Koupili si gauč a velikánskou manželskou postel, do kuchyně stůl a dvě židle z ohýbaného dřeva. Zavolali telefonní společnost, objednali si různé věci a řemeslníky a stěhovací firmu.

Malíři přišli ve středu osmnáctého, vyspravili, zasádrovali, natřeli a vymalovali a v pátek dvacátého už byli pryč. Použili barvy velice podobné těm, které měla Rosemary ve vzorníku. Pak nastoupil tapetář, jen jeden, a s velkým remcáním jim vytapetoval ložnici.

Obtelefonovali obchody a řemeslníky a zavolali Guyově matce do Montrealu. Koupili starožitnou vitrínu, jídelní stůl, hi-fi soupravu, nové nádobí a stříbrné přístroje. Byli při penězích. V roce 1964 natáčel Guy reklamy na prášky Anacin, které se čas od času uváděly znovu a vynesly mu celkem osmnáct tisíc dolarů; stále mu z nich plynul slušný příjem.

Pověsili závěsy, police polepili papírem, dohlíželi na pokládání koberce v ložnici a bílého vinylu v předsíni. Dostali

přenosný telefon se třemi zástrčkami. Poplatili účty a na poště uvedli svou novou adresu.

V pátek 27. srpna se přestěhovali. Joan a Dick Jellicovi jim poslali velikou kytku v květináči a Guyův agent malou. Od Hutche přišel telegram: „Z Bramfordu zmizí děs a příšery, když tam teď bydlí Guy a Rosemary.“

Kapitola 3

Rosemary teď byla v jednom kole a zářila štěstím. Koupila a pověsila záclony, do obývacího pokoje sehnala viktoriánskou skleněnou lampu, v kuchyni zavěsila na zeď hrnce a pánve. Jednoho dne přišla na to, že ta čtyři prkna v komoře u předsíně jsou vlastně police a že přesně zapadají napříč, když se nasadí na dřevěné lišty na postranních stěnách. Potáhla je veselými samolepicími tapetami, a když Guy přišel domů, mohla se mu pochlubit vzorně upravenou šatnou s policemi plnými srovnaného prádla. Na Šesté avenue si našla velkou samoobsluhu a na Padesáté páté ulici čínskou prádelnu, kam bude dávat velké prádlo a Guyovy košile.

Guy měl taky hodně práce a podobně jako většina manželů byl skoro celý den pryč. Začátkem září se vrátil jeho hlasový instruktor. Guy s ním cvičil každé dopoledne a odpoledne měl většinou konkurzy na hry a reklamy. Když při snídani pročítal divadelní stránku, byl podrážděný – kdekdo si jezdí po zájezdech s populárními hrami, jako je Baldwinův *Mrakodrap* nebo třeba *Zatracená kočka*, *Nemožná léta* nebo *Horké září* – to jenom on trčí v New Yorku s několika šťeky v reklamách. Ale Rosemary byla přesvědčená, že Guy určitě co nevidět dostane nějakou pěknou roli, a tak před něj jenom tiše postavila kávu a tiše si vzala druhou část novin.

Dětský pokoj sloužil prozatím jako pracovna – říkali mu kabinet – s ne zrovna sněhobílými stěnami a s nábytkem ze starého bytu. Žlutobílé tapety přijdou na řadu později, čistounké a zbrusu nové. Rosemary měla vzorek založený v *Picassových Picassech* spolu s reklamním obrázkem dětské postýlky a prádelničky z obchodního domu Saks.

Napsala Brianovi, protože se potřebovala se svým štěstím někomu svěřit. Nikdo jiný z rodiny by jí ho nepřál. Teď byli všichni proti ní – rodiče i sourozenci, protože jí nemohli odpustit, že si a) vzala protestanta, b) měla pouze civilní svatbu a c) má tchyni, která se dvakrát rozvedla, teď má za muže žida a žije v Kanadě.

Udělala Guyovi kuře à la marengo a pikantní telecí vitello tonnato a upekla moka dort a plnou mísu máslových sušenek.



Minnie Castevetovou znali od slyšení, než se s ní seznámili osobně. Slyšeli ji skrze stěnu ložnice, jak přichraptěle hýká středozápadním dialektem: „Romane! Už ať jsi v posteli! Máš málem půl dvanáctý!“ A pět minut nato: „Romane? Přines mi kapku piva, až sem pudeš!“

„To jsem nevěděl, že jsou Rendlíkovic filmy ještě dneska v módě,“ řekl Guy a Rosemary se nejistě zasmála. Byla o devět let mladší, takže některé jeho poznámky jí už nic neříkaly.

Seznámili se s Gouldovými z bytu 7F, příjemnými postaršími manželi, a s Bruhnovými a jejich synem Walterem ze 7C, kteří mluvili s německým přízvukem. Na chodbě se usmívali a kývli na pozdrav, když potkali Kellogovy ze 7G, pana Steina ze 7H a pány Dubina a De Vora ze 7B. (Rosemary si okamžitě zapamatovala jméno každého nájemníka podle cedulek u zvonků a podle pošty, pohozené adresou nahoru na rohožkách, kterou bez nejmenších skrupulí prohlížela.) Kappovi ze 7D, které ještě neviděli a kteří nedostávali žádnou poštu, byli zřejmě stále ještě na dovolené. A Castevetovi ze 7A, které slyšeli („Romane, kdepak je Terry?“), ale dosud neviděli,

byli buď peciválové, anebo přicházeli a odcházeli v nezvyklou dobu. Dveře měli přímo proti výtahu, takže jejich rohožka byla dokonale čitelná. Chodily jim dopisy leteckou poštou z nejrůznějších koutů světa: z Hawicku ve Skotsku, z Langeacu ve Francii, z Vitórie v Brazílii, Cessnocku v Austrálii. Měli předplacený *Life* i *Look*.

Po sestřích Trenchových, Adrianu Marcatovi, Keithu Kennedym, Pearl Amesové ani jejich pozdějších následovnících neobjevili Rosemary a Guy sebemenší stopu. Dubin a de Vore byli homosexuálové. Všichni ostatní vypadali docela normálně.

Skoro večer co večer bylo slyšet chraplavé středozápadní hýkání ze sousedního bytu, který byl, jak si Rosemary a Guy uvědomili, původně zřejmě větší přední částí jejich vlastního bytu. „Ale na sto procent to přece nemůžeš tvrdit!“ halasil hašteřivý ženský hlas. „A jestli chceš vědět, co si o tom myslím já, tak by se jí to *vůbec* nemělo říkat. To teda je můj názor!“

Jednou v sobotu večer měli u Castevetových společnost: bylo slyšet nejmíň deset lidí, jak se baví a zpívají. Guy i tak za chvíli usnul, ale Rosemary nezamhouřila oči déle než do dvou hodin a doléhal k ní fádni, nemelodický zpěv doprovázený pískáním flétny nebo klarinetu.



Na Hutchovo zrazování si Rosemary vzpomínala, jedině když chodila přibližně každý čtvrtý den s prádlem do suterénu. Tehdy jí bývalo dost úzko. Už sám nákladní výtah byl nepříjemný – těsný, bez obsluhy a občas to v něm šeredně zaškřipalo a zaškubalo – a celý suterén byl podivně přízračný;

v cihlových chodbách, kdysi obílených, odpovídala krokům ševelivá ozvěna a bouchaly tam neviditelné dveře a pod prudkým světlem žárovek v drátěných klecích tam stály čelem ke zdi vyřazené ledničky.

Zrovna tady někde, připomínala si Rosemary, našli to mrtvé dítě, zabalené do novin, a není to ani tak dávno. Čí to bylo děťátko a jak umřelo? Kdo ho našel? Chytili a potrestali toho člověka, co ho tu pohodil? Uvažovala, že by si mohla zajít do knihovny a přečíst si o tom ve starých novinách, jako to udělal Hutch. Ale pak by to bylo ještě skutečnější, ještě hroznější než teď. Znáť přesně místo, kde to děťátko leželo, muset procházet kolem něho cestou do prádelny a zase zpátky k výtahu, to by nesnesla. Kdo se moc ptá, moc se doví, řekla si. *Čert aby vzal Hutche i s těmi jeho dobře míněnými radami!*

Prádelna by se byla náramně hodila jako vězení: opocené cihlové zdi, zase žárovky v klecích a spousta hlubokých dvojítych výlevků v boxech, oddělených drátěnými sítěmi. Byly tam k dispozici automatické pračky a sušičky na mince a ve většině boxů s visacími zámky stály soukromé pračky. Rosemary chodila dolů v sobotu anebo ve všední den odpoledne po páté. Jindy se tam ometaly houfy černošek, které žehlily a klábosily, a když tam jednou nic netušíc mezi ně vpadla, rázem zmlkly. V jednom kuse se tehdy na všechny usmívala a snažila se co nejmiň překážet, ale pradelny už nepromluvíly ani slovo a Rosemary se cítila trapně, připadala si tam jako hrom do police a jako rasistka.

Jednou odpoledne ve čtvrt na šest – to s Guyem bydleli v Bramfordu něco přes čtrnáct dní – seděla Rosemary v prádelně, četla si *The New Yorker* a čekala, až bude moct přidat do máchání aviváž, když přišla dívka přibližně v jejím věku –

tmavovláska s jemně řezanou tváří. Rosemary si s překvapením uvědomila, že je to herečka Anna Maria Alberghettiová. Na sobě měla bílé sandály, černé šortky a oranžovou hedvábnou blůzu a nesla žlutý prádelní koš z umělé hmoty. Kývla Rosemary na pozdrav, a pak už si jí nevšímala; šla k jedné pračce, otevřela ji a začala do ní cpát špinavé prádlo.

Anna Maria Alberghettiová přece v Bramfordu nebydlí, pokud Rosemary ví, ale třeba je u někoho na návštěvě a pomáhá kolem domácnosti. Ale když si ji Rosemary prohlédla pozorněji, zjistila, že se zmýlila; tahle dívka měla delší a špičatější nos a taky ve výrazu tváře a v držení těla byly některé méně nápadné rozdíly. Ty dvě si ale byly ohromně podobné – a na jednu Rosemary zjistila, že se na ni dívka dívá s rozpačitým, tázavým úsměvem. Pračka vedle ní už byla zavřená a naplňovala se vodou.

„Promiňte,“ omlouvala se Rosemary. „Myslela jsem, že jste Anna Maria Alberghettiová, proto jsem si vás tak prohlížela. Promiňte.“

Dívka se začervenala, usmála a sklopila oči kzemi. „To se mi stává často,“ řekla. „Jen se neomlouvejte. Mě si s Annou Marií pletli, už když jsem byla malá, když prvně hrála v *Ženichovi*.“ Podívala se na Rosemary. Stále se ještě červenala, ale už se neusmívala. „Mně teda vůbec nepřipadá, že bychom si byly podobné,“ mluvila dál. „Já jsem původem sice taky Italka, stejně jako ona, ale fyzickou podobnost žádnou nepozoruju.“

„Ale ano, určitě jste si velice podobné,“ ujišťovala ji Rosemary.

„No snad ano,“ připustila dívka, „když mi to všichni říkají. Mně se ale nezdá. A docela bych si gratulovala, věřte mi.“

„Znáte se s ní?“ zeptala se Rosemary.

„Kdepak.“

„Jak jste předtím řekla ‚Anna Maria‘, tak jsem myslela...“

„Ale ne, to já jí jenom tak říkám. Nejspíš proto, že o ní s kdekým tak často mluvím.“ Utřela si ruku o šortky, pokročila vpřed a s úsměvem ji podávala Rosemary. „Já jsem Terry Gionoffriová,“ představila se, „ale jak se to píše, to vám sama pořádně nepovím, tak si s tím nelamte hlavu.“

Rosemary se usmála a stiskla jí ruku. „Já jsem Rosemary Woodhousová,“ řekla. „My jsme tady noví. Vy tady bydlíte už dlouho?“

„Já nejsem vlastně vůbec nájemnice,“ vysvětlovala dívka. „Jsem tady jenom u Castevetových, v sedmém, víte? Jako na návštěvě, od června. Znáte je?“

„Ne,“ řekla Rosemary s úsměvem, „ale náš byt sousedí s jejich. Původně s ním byl spojený.“

„No ne,“ zvolala dívka, „tak to vy jste se nastěhovali po staré paní! Paní..., no po té stařence, co umřela.“

„Po paní Gardeniové.“

„Ano, správně. Ta byla s Castevetovými jedna ruka. Pěstovala všelijaké bylinky a paní Castevetové je nosila na vaření.“

Rosemary přikývla. „Když jsme se přišli poprvé podívat na byt, byl jeden pokoj plný rostlin.“

„A teď, co umřela, pořídila si paní Castevetová do kuchyně takový mrňavý skleniček a pěstuje si to sama,“ řekla Terry.

„Promiňte, musím tam dát aviváž,“ omlouvala se Rosemary. Vstala a vytáhla láhev z tašky s pracími potřebami, kterou měla položenou na pračce.

„A víte, komu jste zase podobná vy?“ řekla Terry. „Ne, komu?“ podivila se Rosemary. Odšroubovala uzávěr.

„Piper Laurieové.“

„Ale jděte,“ smála se Rosemary, „to je legrační, že to říkáte. Představte si, že můj manžel s ní chodil, než se vdala.“

„Fakt? V Hollywoodu?“

„Ne, tady.“ Rosemary nalila přípravek do odměrky. Terry jí otevřela dvířka pračky, Rosemary jí poděkovala a nalila tam změkčovač.

„On je herec, váš manžel?“ ptala se Terry.

Rosemary hrdě přikývla a láhev zase zašroubovala.

„No né! A jak se jmenuje?“

„Guy Woodhouse,“ řekla Rosemary. „Hrál v *Lutherovi* a v *Albatrosovi* a hodně dělá v televizi.“

„Jé, já koukám na televizi od rána do večera,“ řekla Terry. „To jsem ho zaručeně musela vidět!“ Někde ve sklepe bylo slyšet zvuk rozbíjeného skla. Rozbila se nějaká láhev nebo okení tabulka. Terry vyjekla.

Rosemary se schoulila a neklidně se ohlédla ke dveřím prádelny. „Strašně nerada sem do toho sklepa chodím,“ řekla.

„Já taky,“ přiznala Terry. „Ještě že jste tady. Kdybych tu teď byla sama, asi bych strachy umřela.“

„Třeba nějaký poslíček upustil flašku,“ soudila Rosemary.

„Poslyšte, co kdybychom sem dolů chodily vždycky spolu?“ navrhla Terry. „Vy máte dveře u nákladního výtahu, vidíte? Já bych na vás mohla zazvonit, a dolů bychom pak sjely společně. Napřed si třeba brnknem domácím telefonem.“

„To by bylo báječné,“ řekla Rosemary. „Mně se sem samotné nikdy nechce.“

Terry se šťastně zasmála, zdálo se, že hledá slova, a potom pořád ještě se smíchem řekla: „Já mám talisman pro štěstí, možná že poslouží nám oběma!“ Rozhrnula si límeček u blů-

zy, vytáhla stříbrný řetízek a ukázala Rosemary stříbrnou filigránovou kuličku asi tak dva centimetry v průměru.

„To je nádhera!“ zvolala Rosemary.

„Vidíte?“ zářila Terry. „Předevčírem jsem to dostala od paní Castevetové. Je to prý tři sta let staré. To uvnitř vypěstovala sama ve skleníčku. Nosí štěstí, nebo aspoň má nosit.“

Držela přívěsek mezi palcem a ukazováčkem a Rosemary se na něj podívala zblízka. Uvnitř byla jakási zelenohnědá houbovitá hmota, která vykukovala mezi stříbrnými drátky. Zavanul z ní pronikavý zápach, až musela couvnout.

Terry se znovu zasmála. „Tím smradem taky nejsem nadšená,“ „ale doufám, že to bude působit.“

„Je to překrásná práce,“ obdivovala šperk Rosemary. „V životě jsem nic takového neviděla.“

„Je z Evropy,“ řekla Terry. Opřela se bokem o pračku a sama si zálibně prohlížela kuličku, kterou natáčela hned na tu, hned na onu stranu. „Castevetovi jsou bez debaty nejskvělejší lidi na světě,“ prohlásila. „Sebrali mě rovnou na ulici – a to myslím doslova. Složila jsem se na Osmé avenue – a oni si mě vzali k sobě a starají se o mě jako máma a táta. Nebo spíš jako dědeček a babička.“

„Vy jste byla nemocná?“ zeptala se Rosemary.

„To je řečeno moc mírně,“ odpověděla Terry. „Byla jsem polomrtvá hlady a brala jsem drogy a dělala spoustu jiných pitomostí, za které se dneska stydím, že bych se propadla. A Castevetovi mě zase postavili na nohy. Odnaučili mě brát heroin a jiné drogy, vykrmili mě, oblíkli a dělají mi pomyslení. Cpou do mě všelijakou speciální výživu a vitaminy, a dokonce ke mně chodí pravidelně doktor, abych byla pod kontrolou! To proto, že sami nemají děti. Jsem jako jejich dcera, které se nedočkali, víte?“

Rosemary přikývla.

„Nejdřív jsem si myslela, že mají něco za lubem,“ vykládala Terry, „třeba že po mně budou chtít nějaké nemravnosti, buď oba, nebo aspoň jeden z nich. Ale oni se ke mně vážně chovají jako vlastní dědeček s babičkou. Žádná špatnost. Časem mě chtějí dát na školu pro sekretářky a později jim to splatím. Mám sice jenom tři roky střední školy, ale to se ještě dá dohonit.“ Spustila filigránovou kuličku zpátky za blůzku.

„To ráda slyším, že jsou ještě takoví lidé,“ řekla Rosemary, „když je všude kolem tolik lhostejnosti a každý se většinou bojí, aby si zbytečně nespálil prsty.“

„Takových, jako jsou Castevetovi, moc není,“ horovala Terry. „Nebýt jich, tak už bych tu nebyla. To je fakt. Byla bych mrtvá nebo v base.“

„Vy už nemáte žádné příbuzné, kteří by vám mohli pomoci?“

„Jednoho bratra, u námořníků. O tom lepší nemluvit.“

Rosemary přendala vyprané prádlo do sušičky a pak čekala s Terry, až bude i její hotové. Mluvily o Guyově příležitostné roli v *Jiném světě* („No jasně že si pamatuju! Tak to je váš muž?“), o historii Bramfordu (o které Terry nevěděla nic) a o nadcházející návštěvě papeže Pavla VI. v New Yorku. Terry byla stejně jako Rosemary katolička, ale do kostela už nechodila. Přesto však toužila sehnat lístek na mši, kterou měl papež sloužit na stadionu Yankees. Když bylo i její prádlo vyprané a sušilo se, šly spolu k výtahu a vyjely do sedmého podlaží. Rosemary zvala Terry, aby se šla podívat na byt, ale Terry se omlouvala, že to bude muset odložit: Castevetovi totiž večeri v šest a ona by se nerada opozdila. Slíbila, že večer Rosemary zavolá, aby mohly jít společně dolů pro suché prádlo.



Guy byl doma, chroupal z pytlíku brambůrky a díval se na film s Grace Kellyovou. „To prádlo bude nejspíš jako sníh,“ prohodil.

Rosemary mu vyprávěla o Terry a o Castevetových a že si na něho Terry pamatuje z *Jiného světa*. On si z toho utahoval, ale zřejmě mu to dělalo dobře. Byl deprimovaný. Vypadalo to, že jeho kolega Donald Baumgart asi získá roli v nové komedii, na kterou si myslel on. To odpoledne četli na konkursu oba druhou ukázkou. „Prokristapána,“ divil se, „co je to za jméno, Donald Baumgart?“ Sám se jmenoval původně Sherman Peden, než si dal jméno změnit.

V osm hodin zašly Rosemary a Terry pro prádlo a Rosemary pak přivedla sousedku k nim, aby se seznámila s Guyem a podívala se na byt. Dívka se červenala a před Guyem se cítila nesvá, a on se překonával v pozornostech, vysekával jí vzletné poklony, přinášel popelníky a zapaloval cigarety. Jejich byt Terry nikdy předtím neviděla. Paní Gardeniová se s Castevetovými krátce po jejím příchodu nějak rozkmotřila a brzy nato upadla do kómatu, z něhož se už neprobrala. „Máte to tu kouzelné,“ prohlásila Terry.

„Kouzelné to teprve bude,“ řekla Rosemary. „Ještě zdaleka nejsme zařízení.“

„Už to mám!“ zvolal Guy a zatleskal. Vítězoslavně ukázal na Terry: „Anna Maria Alberghettiová!“

Kapitola 4

Dostali balík od firmy Bonniers, který jim poslal Hutch: vysoký týkový kbelík na led, uvnitř jasně oranžový. Rosemary mu hned zavolala a děkovala mu. Jejich byt viděl, hned jak odešli malíři, ale od té doby, co se tam s Guyem nastěhovali, u nich ještě nebyl. Vysvětlila mu, že židle jim dodají teprve za týden a pohovku asi až za měsíc. „Prosím tě, s návštěvami si zatím vůbec nelámej hlavu,“ ukliňoval ji, „jen mi pěkně pověz co a jak.“

Rosemary mu celá šťastná všechno vyprávěla do nejmenších podrobností. „A sousedi rozhodně nevypadají nijak nenormálně,“ uklidnila ho, „leda normálně nenormálně, jako třeba homosexuálové. Bydlí tady dva a přes chodbu od nás jsou milí staří manželé, Gouldovi, mají prý nějaký domek v Pensylvánii a tam chovají perské kočky. Můžeme nějakou mít, kdykoli budeme chtít.“

„Pelichají,“ řekl Hutch.

„A pak jsou tu ještě jedni manželé, ale s těmi jsme se ještě doopravdy nesetkali, a ti si vzali k sobě děvče, narkomanku, tu už znám, a úplně ji z toho dostali a teď ji dají na školu pro sekretářky.“

„Tak mám dojem, že jste se nastěhovali mezi anděly,“ prohlásil Hutch. „To rád slyším.“

„Suterén mi ale nahání trochu strach,“ přiznala Rosemary. „Vždycky když jdu dolů, posílám tě ke všem čertům.“

„Proč proboha mě?“

„Kvůli těm tvým historkám.“

„Jestli myslíš ty, co spisuju, tak kvůli nim si taky nadávám. Jestli myslíš ty, co jsem ti vyprávěl, tak to bys mohla stejně

dobře nadávat hasičům za to, že hoří, a meteorologům, když je tajfun.“

„Teď už to nebude tak zlé,“ řekla Rosemary zkrotle. „Ta dívka, jak jsem ti o ní povídala, bude do suterénu chodit se mnou.“

„Je nad slunce jasné,“ prohlásil Hutch, „že se už začíná projevovat váš vliv, jak jsem to předpověděl, a dům už nebude dějištěm hrůzných činů. Užijte si ve zdraví ten kbelík na led, a že pozdravuju Guye.“



Konečně se objevili taky manželé Kappovi z bytu 7D, tělnatí třicátníci, se zvědavou dvouletou dceruškou Lisou. „Jak se jmenuješ?“ ptala se Lisa, sedící ve sportáčku. „Spapala jsi vajíčko? A spapala jsi kapitána Chrupku?“

„Jmenuju se Rosemary. Vajíčko jsem snědla, ale kapitána Chrupku vůbec neznám. Kdo je to?“



V pátek 17. září večer šli Rosemary a Guy s dvěma dalšími manželskými páry na předpremiéru *Paní Dallyové* a potom na večírek, který pořádal fotograf Dee Bertillon ve svém ateliéru na Západní čtyřicáté osmé ulici. Guy a Bertillon se pohádali o politice Svazu herců, který blokuje angažování zahraničních herců – Guy to považoval za správné, Bertillon s tím nesouhlasil –, a i když ostatní zahladili toto střetnutí překotným přívalem vtipů a klípků, Guy brzy nato Rosemary odvedl, pár minut po půl jedné.

Noc byla vlháká a konejšivá, a tak šli pěšky. Když se přiblížili k obrovité siluete Bramfordu, spatřili na chodníku před ním shluk asi dvaceti lidí, stojících v půlkruhu u zaparkovaného auta. Vedle sebe tam parkovaly dva policejní vozy s rudými světly na střeše, která se neustále otáčela a blikala.

Rosemary a Guy zpozorněli a ruku v ruce přidali do kroku. Projíždějící auta tázavě zpomalovala. V Bramfordu se skřípavě otvírala okna a vedle štukových hlaviček se vynořovaly hlavy nájemníků. Z domu vyšel noční vrátný Toby a nesl světle hnědou deku. Tu od něho převzal jeden policista.

Střecha zaparkovaného volkswagenu byla na jedné straně zmáčknutá a přední sklo popraskané na bezpočet střípků. „Mrtvá,“ řekl někdo a další dodal: „Kouknu nahoru a napadlo mě, že je to nějaký obrovskej pták, co padá střemhlav dolů jako orel nebo tak.“

Rosemary a Guy si stoupli na špičky a snažili se něco zahlédnout. „Ustupte, prosím,“ vyzval shromážděné policista stojící uprostřed toho shluku. Ramena se rozestoupila, záda v kostkované košili se posunula kousek dál.

Na chodníku ležela Terry a jedním okem vzhlížela k nebi. Půlku obličeje měla rozbitou na rudou kaši. Snesla se na ni hnědá deka. Jak se přitiskla k tělu, začala postupně na různých místech rudnout.

Rosemary se prudce otočila, zavřela oči a pravou rukou se automaticky pokřižovala. Křečovitě svírala ústa, aby nezvracela.

Guy sebou trhl a sykl, jak vtáhl vzduch mezi zuby. „Ježíši,“ zaúpěl, „kristepane.“

„Ustupte prosím,“ napomenul je strážník.

„My ji známe,“ řekl Guy.

Obrátil se k nim jiný policista a zeptal se: „Jak se jmenuje?“
„Terry.“

„Terry a jak dál?“ Byl to asi čtyřicátník a potil se. Měl krásné modré oči s výraznými černými řasami.

„Ro? Jak se jmenovala?“ obrátil se Guy na Rosemary. „Terry jak?“

Rosemary otevřela oči a polkla. „Nevzpomínám si,“ řekla. „Italské jméno. Dlouhé jméno. Ještě si dělala legraci, že neví, jak se správně píše.“

„Bydlela u Castevetových,“ vysvětloval Guy modrookému policistovi, „v bytě 7A.“

„To už víme,“ řekl muž.

Přišel jiný policista, se světle žlutým dopisním papírem v ruce. Za ním se objevil pan Micklas se sevřenými rty, v baloňáku přes pružované pyžamo. „Stručný a krásný,“ řekl policista modrookému kolegovi a žlutý papír mu podal. „Přilepila ho k okennímu pražci náplastí, aby neulítnul.“

„Je někdo doma?“

Druhý policista zavrtěl hlavou.

Modrooký policista četl, co stálo v dopise, a zamyšleně posykal skrze přední zuby. „Theresa Gionoffriová,“ vyslovil to přesně jako Ital. Rosemary přikývla.

„Ještě ve středu večer by mě ve snu nenapadlo, že ji může něco trápit,“ řekl Guy.

„A zatím samé trápení, samé smutné myšlenky,“ dodal policista. Otevřel desky se zápisníkem, vložil do nich dopis a pak je zaklapl. Kus žlutého papíru vyčuhoval ven.

„Vy jste se s ní trochu znala?“ zeptal se pan Micklas Rosemary.

„Jenom trochu,“ odpověděla.

„No ovšem,“ řekl, „vždyť vy taky bydlíte v sedmém.“

„Pojď, miláčku,“ obrátil se Guy na Rosemary, „půjdem nahoru.“

„Nemáte ponětí, kde bychom mohli najít ty Castevetovy?“ zeptal se jich policista.

„To tedy ne,“ odpověděl Guy. „Vlastně se s nimi ještě ani neznáme.“

„Touhle dobou bývají doma,“ řekla Rosemary. „Slycháme je přes zeď, máme ložnici vedle jejich.“

Guy položil Rosemary ruku na záda. „Pojď,“ kývli na pozdrav policistovi a panu Micklasovi a vykročili k domu.

„Tamhle jdou,“ řekl pan Micklas. Rosemary s Guyem se postavili a otočili. Směrem od centra, odkud předtím přišli i oni, se blížili vysoká korpulentní bělovlasá žena a vysoký hubený pán.

„Castevetovi?“ zeptala se Rosemary. Pan Micklas přikývl.

Paní Castevetová byla zahalená v něčem světle modrém a v šeru zářily sněhobílé skvrny rukaviček, kabelky, bot a klobouku. Vedla manžela za předloktí jako ošetřovatelka. Jeho pestré barevné oblečení bralo dech: měl na sobě lehké pruhované sako, červené kalhoty, růžového motýlka a šedý měkký klobouk s růžovou stuhou. Bylo mu tak pětasedmdesát nebo víc, ona vypadala na šedesát osm nebo devět. Když přišli blíž, zračila se jim ve tvářích mladistvá bystrost a vlídně, šelmovsky se usmívali. Policista jim popošel vstříc a jejich úsměvy ztuhly a zmizely. Paní Castevetová se starostlivým výrazem něco řekla. Pan Castevet se zamračil a zavrtěl hlavou. Tenké rty jeho širokých úst byly výrazně růžové, jakoby natřené rtěnkou. Tváře měl křídově bílé a v malých, hluboko zapadlých očích mu jiskřilo. Na ní byl nápadný velký nos a masitý spodní ret.

Na očích měla brýle s růžovými obroučkami na řetízku, který jí splýval dozadu za jednoduchými perlovými náušnicemi.

„Vy jste Castevetovi ze sedmého podlaží?“ oslovil je policista.

„Ano, to jsme,“ odpověděl pan Castevet suchým hlasem, který bylo stěží slyšet.

„Bydlí u vás slečna Theresa Gionoffriová?“

„Ano, bydlí,“ řekl pan Castevet. „Co je? Nějaká nehoda?“

„Musíte se připravit na špatnou zprávu,“ pokračoval policista.

Odmčel se, díval se z jednoho na druhého a potom řekl: „Je mrtvá. Zabila se.“ Zvedl ruku a palcem ukázal za sebe. „Skočila z okna.“

Dívali se na něj s naprosto neměnným výrazem, jako by vůbec nepromluvil. Paní Castevetová se naklonila stranou, pohlédla za něj na deku s rudými skvrnami, znovu se napřímila a podívala se mu do očí. „To je vyloučeno,“ prohlásila svým hlučným hýkavým hlasem. („Romane, přines mi kapku piva!“) „To bude nějaký omyl. Určitě je to někdo jiný.“

Policista z ní nespouštěl oči: „Artie, nech je, ať se podívají.“

Paní Castevetová vykročila se zařatými zuby rázně kolem něho.

Pan Castevet zůstal stát. „Já to věděl, že se to jednou stane,“ hlesl. „Vždycky jednou za tři neděle na ni padala hluboká deprese. Všiml jsem si toho a upozornil jsem na to manželku, ale ona nad tím jenom mávla rukou. Ona je optimistka a nechce si přiznat, že všechno vždycky nevyjde tak, jak si to představovala.“

Paní Castevetová se vrátila. „To ještě neznamená, že se zabila schválně,“ řekla. „Bylo to spokojené děvče a k sebevraždě

neměla pražádný důvod. Musela to být náhoda. Nejspíš myla okna a ztratila rovnováhu. Každou chvíli se do něčeho pouštěla, myla, smeččila za nás, jen aby nám udělala radost.“

„O půlnoci by přece nemyla okna,“ namítl pan Castevet.

„A proč ne?“ odsekla paní Castevetová. „Třeba jo.“

Policista jim podal světle žlutý papír, který vyndal z desek. Paní Castevetová zaváhala, pak si ho vzala, obrátila a začala číst. Pan Castevet naklonil hlavu a četl jí přes rameno; živě přitom pohyboval rty.

„Je to její písmo?“ zeptal se policista.

Paní Castevetová přikývla. Pan Castevet řekl: „Určitě. Nesporně.“

Policista nastavil ruku a paní Castevetová mu dopis zase podala. „Děkuji vám,“ řekl. „Dostanete ho zpátky, až ho nebudeme potřebovat.“

Sundala si brýle, spustila je na řetízku a zakryla si oči špičkami prstů v bílých rukavičkách. „Já tomu nevěřím,“ řekla. „Já tomu prostě nemůžu uvěřit. Byla tak šťastná. Všechno trápení už měla za sebou.“ Pan Castevet jí položil ruku na rameno. Sklopil oči a vrtěl hlavou.

„Víte, jak se jmenoval její nejbližší příbuzný?“ zeptal se policista.

„Ona neměla žádné příbuzné,“ řekla paní Castevetová. „Byla dočista sama. Neměla nikoho než nás.“

„Měla snad bratra, ne?“ vložila se do toho Rosemary.

Paní Castevetová si nasadila brýle a podívala se na ni. Pan Castevet vzhlédl od země a v hluboko zapadlých očích se mu pod kloboukem zablesklo.

„Bratra?“ zeptal se policista.

„Povídala mi to,“ řekla Rosemary. „Námořníka.“

Strážník se podíval na Castevetovy.

„To slyším poprvé,“ podivila se paní Castevetová a pan Castevet dodal: „Já taky.“

„Nevíte, jakou má hodnost nebo kde slouží?“ zeptal se policista Rosemary.

„Ne, to nevím,“ odpověděla a obrátila se na Castevetovy: „Jednou se mi o něm zmínila v prádelně. Já jsem Rosemary Woodhousová.“

„Bydlíme v 7E,“ řekl Guy.

„Já se na to dívám právě tak jako vy, paní Castevetová,“ řekla Rosemary. „Vypadala tak šťastně a byla tak plná důvěry v budoucnost. O vás i o vašem manželovi říkala jen to nejlepší. Jak je vám oběma vděčná za všechnu tu péči, co jí poskytujete.“

„Děkuju vám,“ řekla paní Castevetová a pan Castevet dodal: „Je to od vás hezké, že nám to říkáte. Je to přece jenom jakási útěcha.“

„O tom bratrovi nevíte nic jiného, než že je námořník?“ ptal se policista.

„Bohužel nic jiného nevím,“ potvrdila Rosemary, „podle všeho ho neměla zrovna v lásce.“

„Jistě nedá práci ho najít,“ řekl pan Castevet, „když má takové neobvyklé jméno, Gionoffrio.“

Guy položil znovu Rosemary ruku na záda a obrátili se k odchodu domů. „Jsem z toho úplně ochromená a je mi jí strašně líto,“ řekla Rosemary Castevetovým. A Guy se připojil: „Je to taková škoda. Je to...“

„Děkuji vám,“ řekla paní Castevetová a pan Castevet pronesl nějakou delší řeč plnou sykavek, z níž pochytili jenom slova „její poslední chvíle“.



Vyjeli nahoru („Bóže!“ vzdychal Diego, který měl noční službu ve výtahu, „božítku!“), s lítostí pohlédli na dveře 7A, z nichž teď číselna smrt, a kráčeli členitou chodbou k vlastnímu bytu. Z čísla 7G vykoul štěrbinou dveří přes řetizek pan Kellogg a ptal se, co se to tam dole děje. Pověděli mu to.

Chvíli seděli na kraji postele a přemýšleli, jaký asi mohla mít Terry důvod, aby si vzala život. Jedině jestli jim Castevetovi někdy prozradí, co stálo v tom dopise, budou s jistotou vědět, co ji dohnalo k té příšerné smrti, které byli málem svědky. Ale ani potom možná nikdy nebudou znát celou pravdu, upozornil Guy, protože tu asi úplně nechápala ani ona. Něco ji dohnalo k drogám a něco ji dohnalo k smrti. Co bylo to něco, to už se asi nikdy nikdo nedoví.

„Vzpomínáš si, co říkal Hutch?“ připomněla Rosemary, „že tady je víc sebevražd než v jiných domech?“

„Ale prosím tě, Ro,“ řekl Guy, „to jsou žvásty, holčičko, ta jeho teorie o ,nebezpečném pásmu‘.“

„Hutch tomu věří.“

„To je fuk, stejně jsou to žvásty.“

„Dovedu si představit, co řekne, až se to doví.“

„Tak mu to neříkej,“ navrhl Guy. „V novinách se o tom zaručeně nedočte.“ V newyorských novinách začala to ráno stávka a kolovaly fámy, že bude trvat možná měsíc nebo i déle.

Svlékli se, osprchovali, pustili se do scrabblu, který předtím přerušili, pak toho nechali, milovali se, a nakonec z lednice vytáhli mléko a studené špagety. Těsně předtím, než v půl třetí zhasli, zavolal Guy ještě jednou na vzkazovou službu

a dozvěděl se, že dostal roli v rozhlasové reklamě na vína značky Cresta Blanca.

Za chvíli usnul, ale Rosemary ležela vedle něho a nemohla usnout. Stále viděla Terryin rozbitý obličej a její jediné oko, vzhlížející k nebi. Zanedlouho se ale ocitla v klášteře u Panny Marie. Sestra Agnes jí hrozila pěstí, že prý už nebude dohlížet ve druhém patře. „Někdy mi nejde do hlavy, jak ty můžeš vůbec něco organizovat!“ křičela. Nějaké žuchnutí za zdí Rosemary probudilo a uslyšela hlas paní Castevetové: „A nevykládej mi, prosím tě, co říkala Laura-Louisa, protože mě to nezajímá!“ Rosemary se otočila na druhý bok a zabořila hlavu do polštáře.

Sestra Agnes zuřila. Prasečí očka se jí zúžila do štěrbinek a v nose jí bublalo jako vždycky, když byla rozčilená. Kvůli Rosemary museli dát zazdít všechna okna, a jejich klášter tak vypadl ze soutěže o nejkrásnější školu, kterou pořádá *World Herald*. „Kdyby se dalo na mě, tak jsme to nemuseli dělat!“ hýkala sestra Agnes chraplavě středozápadním dialektem. „Všechno už tak pěkně šlo, a teď aby se začínalo úplně zgruntu!“ Strýček Mike se jí snažil uklidnit. Byl ředitelem jejich školy, která byla chodbami spojena s jeho autodílnou v Jižní Omaze. „Povídala jsem ti přece, že se jí nesmí předem nic říct,“ pokračovala sestra Agnes tišeji a blýskala nenávistně prasečímá očkama po Rosemary. „Povídala jsem ti, že jí to nedojde. Času dost zasvětit ji do toho *pozdějc*.“ (Rosemary totiž prozradila sestře Veronice, že mají zazděná okna, a sestra Veronika jejich školu vyškrtla ze soutěže; jinak by si toho nikdo nevšiml a mohli vyhrát. Ale bylo správné, že jí to řekla, ať si sestra Agnes vyvádí, jak chce. Katolická škola přece nesmí vyhrát podfukem.) „Ať je to, kdo chce! Kdo chce!“ pokračovala sestra

Agnes. „Stačí, když bude mladá, zdravá, a ne ovšem panna. A taky ne za každou cenu nějaká zkažená narkomanka, kurva z ulice. Copak jsem to neříkala hned? Ať je to, kdo chce. Jen když bude mladá a zdravá a žádná panna.“ Nemělo to hlavu ani patu, ani strýček Mike se v tom nevyznal. Tak se Rosemary převrátila a byla sobota odpoledne a ona stála s Brianem a Eddiem a Jean u bufetu v Orpheu a pak se šli podívat dovnitř na Garyho Coopera a Patricii Nealovou ve *Zřídle*, jenomže to nebyl film, ale skutečnost.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.